

Denne kronik blev bragt i Jyllandsposten 29. april 2021

Biodiversitet, rewilding og nationalparker giver efterhånden ikke plads i naturen til danskerne

Af Kirsten Skovsby, medlem af Friluftsrådets bestyrelse, og Lars Ehrensvärd Jensen, bestyrelsesmedlem i Kreds 7 i Danmarks Jægerforbund.

Fremtiden for den danske natur låses i disse år fast af en snæver elite.

Mange ændringer er gode, men der er store demokratiske problemer.

Det er nemlig en lille elite, som bestemmer hvad der skal ske. Denne elite udgøres bl.a. af nogle få "videnspersoner" og en snæver gruppe forskere.

Spørgsmålet er blot om denne elite faktisk har et folkeligt mandat? Det mener vi ikke. Eliten kører en bevidst såkaldt kontekstforandrende strategi. Forstået sådan, at de går efter at ændre rammerne for forvaltningen af den danske natur bl.a. gennem lovgivning, som senere bliver svær at ændre, selv efter et eventuelt regeringsskifte. Vi mener i øvrigt ikke, at naturpolitikken skal variere efter regeringsmagten – det er den alt for vigtig til.

Beskyttelse af naturen er gennem mange år blevet varetaget af DN som blev etableret, da rigmænd ville holde almindelige friluftsborgere væk fra "deres" strande nord for København. DN har gjort mange gode ting for naturen, men er desværre også drevet mod det elitære natursyn, som hersker i storbyerne, men som har liden kobling til provinsens ønsker og behov. På landet er der også et stort ønske om at beskytte naturen, men det stærke fokus på fredninger støder mange væk fra sagen. Mange, som lever på landet, ønsker at beskytte, men de ønsker også at kunne benytte naturen.

Der er derfor et stort behov for andre "entreprenører" som repræsenterer den brede befolknings og ikke kun elitens interesse for naturbeskyttelse ude i landet.

Et eksempel på skævhederne er, at de der rådgiver, gennem lovforslaget til nationalparkerne går efter at flytte den hidtidige regulering af jagt over i naturbeskyttelsesloven. Hidtil har lovgrundlaget for jagten fokuseret på at styre jægernes adfærd og det fungerer fint. Men med lovforslaget flyttes jagt over i naturbeskyttelsesloven og kan dermed forbydes helt.

Et andet eksempel var den såkaldte Tempelkrogssag, hvor lodsejere frivilligt gik med til at sælge deres jord. Da man nåede frem til slutfasen, smed man pludseligt en fredning og et jagtforbud på bordet; altså en ekspropriation af jagtretten. Dette er ikke rimeligt, det er en fælles interesse at tage vare på naturen og jagt er en del af naturen for både dyr og mennesker.

Et tredje eksempel er de militære øvelsesterræner. Her er der i ubemærkethed lagt en "sovende" fredningssag på øvelsesterrænerne, så de, den dag Forsvaret måtte forlade dem, nærmest bliver automatisk fredet.

I alle sager er det efter vores opfattelse en lille elite som tager patent på sandheden.

Langt henad vejen baseres ændringerne på ideologi, som legitimeres af forudindtagede udpluk af forskning, som en lille gruppe forskere forsøger at retfærdiggøre ved at påberåbe sig forskerautoriteten.

Særligt de såkaldte biodiversitetseksperter sætter i den grad dagsordenen, uden at nogen stiller kritiske spørgsmål. Problemet er, at der ikke skelnes mellem videnskab og personlige og politiske holdninger og ønsker. Derfor kan der stilles spørgsmål til deres "videnskab".

De er få og de er allevegne og udtaler sig som "eksperter". Når andre forskere udtaler sig og nuancerer debatten, så svarer de førnævnte end ikke. Deres personlige ambitioner har enorm indflydelse på naturen. De har besluttet, at naturen skal "rewildes", de vil have statsskovene hegnet med 2,5 m høje hegn. De ønsker, at jagten forbydes i disse "parker". Og de er med i et internationalt fællesskab, som bl.a. har medført, at EU sætter jagt og lystfiskeri på samme linje som minedrift. Det er bekymrende, at så få har så stor indflydelse.

Problemet er, som vi ser det, at deres holdninger fremføres som videnskabelige beviser. Et af de mere skræmmende eksempler på anvendelse af den videnskabelige autoritet er sagen om honningbier, som har levet i Danmark siden istiden. Den kan "biodiversitetsforskerne" ikke li'. Derfor arbejder de på at ændre konteksten for biavl i Danmark, så der f.eks. ikke må være honningbier i nationalparkerne og tilsvarende steder.

De mest aggressive af disse "forskere" er botanikere og forsker ikke i bier, så man kan stille berettiget tvivl om deres faglige indsigt. Det er bekymrende for den tillid, vi bør have til vores forskere. En artikel i Tidskrift for Biavl nr. 2/2021 påviser, at deres videnskabelige argumenter er urigtige. Her viser det sig, at det eneste faglige argument, de har fremført for deres hetz mod biavl, er det vanskeligt at finde videnskabeligt belæg for.

Der bruges 23 kilder, som på papiret ser flotte ud, men de otte er rent nonsens. Af de kilder, hvor der reelt ses på balancen mellem honningbier og vilde bier, siger adskillige det stik modsatte af det som påstås. Andre steder uddrages en sætning som understøtter deres postulater, men udelader bekvemt forbeholdene og den reelle konklusion. Hvordan skal almindelige mennesker kunne gennemskue noget sådant?

Et sigende eksempel er svenske Lina Herbertsson som har påvist, at én art humlebiers brystmål mindskes, hvis man pludselig placerer en masse honningbier i en ensartet svensk nåleskov næsten uden blomster. Det tror da pokker; honningbierne sultes da også i den situation. Herbertsson konkluderer, at disse eksempler på fødekongurrence kun ses i homogene, næringsfattige miljøer, "... hvorimod ingen effekt kunne ses i varierede landskaber". Denne konklusion nævnes ikke, kun at honningbier er skadelig.

I dette eksempel er forskernes postulater altså ikke "veldokumenterede". Når forskerne vil dække sig ind under videnskabens legitimitet fordrer det, at de holder personlige interesser uden for; ellers bør de kalde sig politikere.

Hype'n omkring urørt skov savner i den grad et helhedssyn. Som led i klimakampen skal vi bruge mere træ og mindre beton i byggeriet. Men det ses der stort på i debatten om urørt skov. I stedet for at indføre mere naturnær skovdyrkning, så ophører vi bare. Så må andre lande dyrke det træ vi bruger i deres skove. Oven i den mangel på international solidaritet, er der belæg for, at CO₂-optagelsen faktisk er bedre i dyrket skov! Biodiversiteten kan også sagtens være større end i de mørke skove som bliver trenden de næste 3-400 år inden de gamle træer begynder at dø.

Vi er enige med DN i måske 80-90 %, men er nødt til at tage afstand fra dem, fordi DN arbejder imod det, som betyder mest for os, livet i naturen, jagten og fiskeriet. Det vil DN givetvis benægte, men i praksis forsøger man at omlægge naturen til et museum, som mennesket kun må kigge på.

Vi erkender, at det er op ad bakke, hvis man har et pragmatisk syn på naturpolitikken. Regeringen vil naturen og naturbrugernes muligheder, men bruger også naturpolitikken som godbider til støttepartierne. Man giver små "sejre" til støttepartierne: så får de lov af sætte høje hegn om naturnationalparkerne, lukke skovdriften og "rewilde" så det bliver vanskeligt for mennesker at være en del af naturen.

Vi tror ikke, at den brede befolkning egentlig ønsker at forbyde jagt og fiskeri, biavl, dyrkning af træ, svampesamling eller at den ønsker, at skovene omdannes til mørke og lysfattige indhegnede parker med køer, heste og andre "vilde" dyr, som skal skabe den "nye" menneskeskabte natur.

Tiden er løbet fra et natursyn som udelukker mennesket; der må nye boller på suppen. Vi skal absolut beskytte naturen, men ikke gennem kultagtige dogmer, hvor midlet er omfattende fredninger. Vi skal også kunne benytte naturen.

De kræfter, som ikke deler et natursyn som består af fredninger og eksklusion af mennesket, bør komme ind i kampen inden rammerne for naturen for altid cementeres af en snæver elite.